

Arrest

nr. 233 940 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, wordt op de luchthaven van Zaventem tegengehouden op 17 januari 2020 tijdens een grenscontrole en de toegang tot het grondgebied ontzegd omdat hij niet in het bezit is van passende documentatie en voldoende bestaansmiddelen voor de duur van zijn verblijf in België.

1.2. Op 20 januari 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 13 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die hem op dezelfde dag per drager wordt betekend. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren in de stad Valle de la Pascua , gelegen in de deelstaat Guárico. U bent homoseksueel. Tot uw zeventien jaar woonde u met uw familie in Tucupido, eveneens gelegen in Guárico. Vervolgens verhuisde u naar de hoofdstad van Guárico, San Juan de los Morros, waar u tot uw tweeëntwintigste commerciële administratie heeft gestudeerd aan de universiteit. Hierna was u een jaar woonachtig in Maracay in de deelstaat Aragua.

In 2009 kon u via via in Caracas aan de slag bij het staatsbedrijf Mercados de Alimentos Mercal (Misión Mercal) dat voorziet in gesubsidieerd voedsel voor de Venezolanen. U werkte er als communicatieanalist. U woonde vanaf dan ook in de hoofdstad. Eind april, begin mei 2014 werd u evenwel ontslagen als gevolg van een schandaal binnen Mercal. Het raakte bekend dat zes ton kip die onder andere bestemd was voor uw deelstaat Guárico, opzettelijk apart was gehouden, met het oog op het paaïen van de bevolking tijdens de verkiezingsperiode, en slecht was geworden. U had niets te maken met het naar buiten brengen van dat nieuws maar als zijnde communicatieanalist, werd u hiervoor medeverantwoordelijk gehouden. Ook de rest van het management werd de maanden daarop ontslagen.

De dag van de problemen op uw werk, werd uw residentie in Caracas omsingeld door colectivos, gewapende groepen die de regering Maduro ondersteunen. De volgende ochtend, toen u niemand meer zag, vluchtte u naar het huis van een vriend en twee dagen later keerde u definitief terug naar uw ouders in Tucupido. U was depressief en sloot zichzelf op. Colectivos in Tucupido waren op de hoogte van wat er was gebeurd in Caracas en kwamen naar het huis van uw ouders. Ze bedreigden jullie. Omwille hiervan verhuisden u en uw gezin rond augustus 2014 naar een andere woning binnen Tucupido.

U werkte voor eigen rekening als make-upartiest en in 2015 en 2016 organiseerde u een danswedstrijd in Tucupido. Personen van de regering saboteerden evenwel uw evenement. De elektriciteit werd een keer afgesneden en een andere keer werd het publiek na de danswedstrijd bestolen door de colectivos. Ze wilden eveneens het inkomgeld van u afhandig maken maar u had de opbrengst al in veiligheid gebracht. De colectivos gaven u er nog steeds de schuld van dat de kip indertijd was verloren gegaan. Ze kwamen nogmaals naar uw woning en uitten bedreigingen. In 2017 vroeg de gemeente u om de missverkiezing van Tucupido te organiseren. U werd echter niet uitbetaald voor uw werk. Ze gaven excuses en opnieuw werd er gezegd dat u degene was die had veroorzaakt dat het voedsel indertijd slecht was geworden. De colectivos bedreigden u thuis om te vermijden dat u geld zou blijven eisen van de gemeente.

U was militant van de oppositiepartijen Acción Democrática en Voluntad Popular. Vanaf 2015 begon u mee te lopen in de antiregeringsprotesten. In december 2017 kwam u erachter dat u hiv-positief bent. Werknemers van het ziekenhuis weigerden u evenwel medicatie te geven omdat u opposant bent. Ze zeiden dat Leopoldo Lopez, leider van Voluntad Popular, het maar moest regelen voor u. Ze vertelden eveneens aan de colectivos dat u hiv-positief bent. Zij vertelden het rond aan de bewoners in Tucupido, zelfs aan uw ouders die niet weten dat u homoseksueel bent, maar niemand geloofde hen.

Eind 2017, begin 2018 viel u opnieuw in een zware depressie. Uiteindelijk stelde een ex-vriend aan u voor om naar de Dominicaanse Republiek te gaan voor medische behandeling. Op 18 april 2018 vloog u legaal met uw paspoort vanaf de luchthaven van Maiquetía naar de Dominicaanse Republiek. Vanuit de Dominicaanse Republiek publiceerde u op sociale media kritische posts ten aanzien van de Venezolaanse regering. Omwille hiervan bedreigden de colectivos uw ouders. Ze zeiden dat ze u aan u moesten zeggen dat u alle posts moest wissen. Omwille van het homofob klimaat in de Dominicaanse Republiek, besloot u uiteindelijk naar Europa te vertrekken. Uw partner bleef in de Dominicaanse Republiek.

Op uitnodiging van O. A. A. S. (CGVS X en O.V. X), een vriend die in België verblijft, nam u op 16 januari 2020 het vliegtuig naar Brussel. Op 17 januari 2020 werd u op de luchthaven van Zaventem tegengehouden tijdens de grenscontrole en de toegang tot het grondgebied ontzegd omdat u niet in het

bezit was van passende documentatie om het doel en de omstandigheden van uw verblijf te staven en u evenmin over voldoende bestaansmiddelen beschikte om de duur van uw verblijf te overbruggen. U verklaarde toen aan de politie dat u een goed leven leidde in uw land en geen redenen had om er niet naar te kunnen terugkeren. Op 20 januari 2020 diende u alsnog een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u te sterven door een gebrek aan medische behandeling. Daarnaast vreest u vervolging door aanhangers van de regering omwille van wat er is gebeurd tijdens uw werk voor Mercal en omwille van uw steun aan de oppositie. U meent ook omwille hiervan op professioneel vlak geen kansen meer te hebben in Venezuela.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte; uw diploma; een attest ter bevestiging dat u voor Misión Mercal heeft gewerkt van 13 oktober 2009 tot 30 mei 2014 (d.d. 01/2020); werkdocumenten van Mercal; internetartikels over corruptie en wanbeheer binnen Mercal en smokkel van de voedingswaren van Mercal; een attest van uw activisme voor Acción Democrática (d.d. 22/01/2020); foto's van een kerstfeestje met uw collega's van Mercal toen u er nog werkte; foto's van uw deelname aan antiregeringsprotesten in Venezuela en de Dominicaanse Republiek; foto's van een liefdadigheidsactie georganiseerd door u en vrienden in Venezuela om de armen te helpen; en foto's van u aan het werk op de missverkiezing die u organiseerde; een schriftelijke verklaring van uwentwege betreffende de niet-uitbetaling door de gemeente; een schriftelijke verklaring van uwentwege betreffende overvallen op uw persoon, waaronder de diefstal van een gsm, en de onbekwaamheid van de Venezolaanse politie; uw politiek standpunt tegen het Venezolaanse regime; een verslag opgesteld door uw psycholoog in Venezuela; een verslag opgesteld door uw psycholoog in de Dominicaanse Republiek; twee medische verslagen van de Dominicaanse Republiek (d.d. 10/12/2019); een medisch verslag van hier in België waarin wordt bevestigd dat u hiv-positief bent (d.d.07/02/2020); en twee medische verslagen betreffende de conditie van uw vader die aan Parkinson lijdt (09/05/2013 en 23/05/2013). Het betreft allemaal kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de twee psychologische verslagen waarin wordt vermeld dat u zwaar depressief bent, aan slapeloosheid lijdt, paniekaanvallen heeft etc., dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie dienaangaande waaruit blijkt dat het CGVS geen geloof hecht aan de authenticiteit van de verslagen en uw daarin beschreven mentale toestand (zie infra). Bovendien heeft u op geen enkel moment aangegeven dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige en coherente wijze verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief – u was immers niet in het bezit van passende documentatie om het doel en de omstandigheden van uw verblijf te staven en u beschikte evenmin over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van uw verblijf, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien heeft u gepoogd de autoriteiten te misleiden door valse informatie te verstrekken aangaande uw asielmotieven (zie verder).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zou worden vervolgd omwille van het schandaal bij Mercal. U stelde zelf dat u niets te maken had met het bekendmaken van het nieuws dat zes ton kip was

verspild, noch kon u aangeven wie dat nieuws dan wel had bekendgemaakt (CGVS, p.19). U kwam niet verder dan te stellen dat het via de sociale media werd verspreid (CGVS, p.19). Volgens uw verklaringen werd u ontslagen omdat u als zijnde communicatieanalist, niet had kunnen voorkomen dat het nieuws was gelekt (CGVS, p.14). Gevraagd waarom u de jaren daarop nog werd bedreigd als u toch al was ontslagen, repliceerde u vaagweg dat men u en de rest van het management de schuld wilde geven en herhaalde u dat de grootste schuld bij u lag omdat het nieuws was gelekt (CGVS, p.19). Opnieuw gevraagd wat men wilde bereiken door u te blijven bedreigen, antwoordde u opnieuw nietszeggend dat men in Caracas een schuldige zocht en dat het dezelfde colectivos van de regering en van Mercal, waren die u bleven lastigvallen, volgen, slaan etc. (CGVS, p.20). U erop gewezen dat u ondertussen al bijna zes jaar niet meer voor Mercal werkt en nogmaals gevraagd waarom men u dan nog steeds zou willen viseren, kwam u niet verder dan aan te geven dat ze het niet vergeten (CGVS, p.20). Uw vage uitleg weet geenszins te overtuigen en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ter zake verklaarde u dat u na uw job bij Mercal geen ander werk vond (CGVS, 8). U stelde dat er een soort heksenjacht was begonnen tegen u en dat de regering u geen werk meer gaf (CGVS, p.8). Gevraagd waar u na uw functie bij Mercal werk bent gaan zoeken, antwoordde u eerst zeer vaag dat u veel werk heeft gezocht (CGVS, p.8). Gevraagd het CGVS te verduidelijken waar, antwoordde u naast de kwestie dat u na uw ontslag bent teruggekeerd naar uw ouders in Guárico en dat u daar een depressie doormaakte (CGVS, p.8). Gevraagd concreet te antwoorden op de vraag waar u werk heeft gezocht na uw ontslag, bij welke bedrijven, overheidsdiensten etc., stelde u uiteindelijk dat u werk heeft gezocht bij het gemeentehuis van Tucupido maar dat men u nergens wilde aanvaarden (CGVS, p.8). Verder gevraagd waar u nog werk heeft gezocht, repliceerde u dat u nergens anders werk heeft gevraagd omdat er geen werk was voor u door wat er was gebeurd (CGVS, p.8). U erop gewezen dat u dan toch niet echt actief op zoek bent gegaan naar een andere job, antwoordde u dat Tucupido een klein dorp is, dat het meeste werk informeel is en dat enkel bij de gemeente goedbetaalde jobs te vinden zijn (CGVS, p.8). Gevraagd of u niet in Caracas kon blijven of naar een andere stad in Venezuela kon verhuizen, stelde u dat Caracas geen optie was vanwege Mercal en dat u ook in een andere stad in Venezuela hetzelfde antwoord zou krijgen daar alles er één groot netwerk is (CGVS, p.8). U gaf verder aan dat u wel informeel werk deed in Venezuela. U werkte er als zelfstandig make-upartiest, organiseerde danswedstrijden in Tucupido, gefinancierd door sponsors, en in 2017 nam de gemeente u in dienst om een missverkiezing te organiseren (CGVS, p.8-9). U erop gewezen dat u dus wél tewerkgesteld was bij de Venezolaanse overheid, waar u eerder nog had gezegd dat de gemeente u geen werk wilde geven, repliceerde u dat ze u inderdaad werk hadden gegeven maar dat ze u nooit hebben betaald, excuses verzonnen, u zeiden dat u het voedsel indertijd had laten bederven en u aldus hadden gebruikt (CGVS, p.9 en p.15-16). Ter bewijs van deze niet-betaling, legde u een verklaring neer die door uzelf werd opgesteld en werd ondertekend door – naar eigen zeggen – uw advocaat (zie stuk 8 en CGVS, p.4-5). Gevraagd wat de bedoeling was van dat schriftelijk verslag, repliceerde u dat u een klacht heeft ingediend bij de politie tegen de gemeente José Félix Ribas opdat ze u zouden betalen wat ze u verschuldigd waren (CGVS, p.4). U er evenwel op gewezen dat uit het stuk helemaal niet valt op te maken dat het een politionele klacht is, dat het gewoon een verklaring van u betreft, kwam u niet verder dan aan te geven dat uw advocaat het regelde (CGVS, p.5). U geeft in het verslag enkel en alleen aan dat de gemeente niet betaalt wegens een gebrek aan financiële middelen. U spreekt over discriminatie maar nergens in het document concretiseert u dat er andere motieven mee zouden zijn gemoeid dan voornoemd motief. Dat de gemeente u niet zou hebben betaald omwille van het Mercal schandaal, is aldus een louter blote bewering die u niet staaft aan de hand van enig concreet element. Men kan zich bovendien de vraag stellen waarom de gemeente u in de eerste plaats een job zou geven als u – zoals u beweerde – effectief in een slecht daglicht was komen te staan bij de overheid. Gezien bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u na uw ontslag bij Mercal op professioneel vlak door de overheid werd gediscrimineerd.

Voorts weten ook uw verklaringen wat betreft uw vermeende vervolging door de colectivos omwille van uw functie bij Mercal, niet te overtuigen. U stelde dat u en uw gezin na het eerste bezoek van de colectivos aan jullie huis naar een andere woning in Tucupido zijn verhuisd (CGVS, p.14). Het mag evenwel verbazen dat jullie binnen Tucupido verhuisden om de colectivos te snel af te zijn daar u zelf aangaf dat Tucupido zeer klein is en u er een gekende persoonlijkheid bent (CGVS, p.8, p.15 en p.18). Bovenstaande beslissing van u en uw familie relativeert dan ook de door u beweerde vrees. Als u daadwerkelijk werd gevisereerd door de colectivos in Tucupido, zou immers worden verwacht dat u zich elders in Venezuela zou vestigen in de plaats van daar nog jaren te blijven wonen.

U stelde verder dat het de colectivos waren die uw danswedstrijden saboteerden door één keer de elektriciteit af te sluiten en één keer iedereen van het publiek te beroven (CGVS, p.14-15). Het

wegvallen van elektriciteit kan evenwel verschillende oorzaken hebben in een land als Venezuela dat wordt geteisterd door een economische crisis. Voorts gevraagd wat het beroven van het publiek persoonlijk met u had te maken, repliceerde u dat ze u zochten omdat u degene was die het entreegeld had (CGVS, p.15). U erop gewezen dat (poging tot) diefstal een crimineel feit is dat op zich toch niets te maken heeft met uw werk voor Mercal, repliceerde u vaagweg dat het dezelfde mensen zijn, chavisten, colectivos en dat ze altijd zeiden dat u degene was die de kip slecht liet worden (CGVS, p.15). U kon een link met wat er in Caracas was gebeurd evenwel geenszins hard maken.

Verder verklaarde u dat de colectivos openbaar maakten dat u homoseksueel en hiv-positief bent (CGVS, p.15-16). Later tijdens het onderhoud gevraagd wie in Venezuela weet dat u homoseksueel bent, stelde u dat van uw familie enkel uw zus het weet en daarnaast ook enkele vrienden (CGVS, p.17). Ter verduidelijking gevraagd of andere mensen in Tucupido het aldus niet weten, bevestigde u dat niet veel mensen het weten (CGVS, p.17). Gevraagd wie wel nog, stelde u dat vrienden hier in België het weten en in Venezuela collega's en vrienden (CGVS, p.17). U erop gewezen dat u enerzijds zegt dat weinig mensen in Venezuela weten dat u homoseksueel bent maar anderzijds aangaf dat de colectivos het wisten en het nieuws wilden verspreiden, gaf u als uitleg dat ze het hebben gezegd aan verschillende mensen in Tucupido en zelfs aan uw moeder maar dat uw houding en gedrag iets anders zeiden en het dus niet bevestigden (CGVS, p.18). Ter verduidelijk gevraagd of niemand de colectivos dus geloofde als ze zeiden dat u homoseksueel bent, bevestigde u dat niemand hen op dat moment geloofde en dat u dan daarna naar de Dominicaanse Republiek bent vertrokken (CGVS, p.18). Het roept echter ernstige vragen op dat moesten de colectivos uw geaardheid effectief openbaar hebben gemaakt tegen uw wil, daar helemaal geen gehoor aan werd gegeven. Uit uw verdere verklaringen blijkt bovendien geenszins dat u uw geaardheid verborgen hield in uw land van herkomst (zie infra).

U verklaarde voorts lid te zijn van Acción Democrática en Voluntad Popular en te hebben deelgenomen aan een twintigtal antiregeringsbetogingen (CGVS, p.11-13). Gevraagd of u naast uw deelname aan betogingen en bijeenkomsten nog op een andere manier politiek actief was, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat u enkel militant was (CGVS, p.13). Eerder had u aangegeven dat Acción Democrática aan u had gevraagd om secretaris te worden maar dat u die taak niet kon uitvoeren (CGVS, p.11). In het gesolliciteerde attest van Acción Democrática staat te lezen dat u die functie wel nog zou hebben uitgeoefend (zie stuk 6), wat aldus in strijd is met uw verklaringen en de authenticiteit van het attest op de helling zet.

Ter zake dient opgemerkt te worden dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U stelde dat het ziekenhuis u geen medicatie wilde geven omdat u een opposant bent van de regering en dat u dientengevolge de hiv-medicatie veel te duur moest aankopen op de zwarte markt (CGVS, p.16). U verklaarde dat ze in het ziekenhuis zeiden dat er geen medicatie was of dat u lang zou moeten wachten omdat u van de oppositie bent en dat u maar hulp moest vragen aan Leopoldo Lopez (CGVS, p.16). Dat u in Venezuela geen toegang zou hebben gekregen of kan krijgen tot medische zorgen omwille van uw steun aan de oppositie is evenwel een louter blote bewering van uwentwege. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien niet dat hiv-patiënten gediscrimineerd worden/moeilijkere toegang tot medicatie hebben omwille van hun seksuele geaardheid (zie blauwe map).

Het CGVS wijst er verder op dat de beoordeling van uw medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de door u beweerde weigering om u medicatie te geven omwille van uw steun aan de oppositie, stelde u nog dat u in de Dominicaanse Republiek als zijnde opposant van de Venezolaanse overheid de slechte toestand in Venezuela aankaarte op Facebook en dat de colectivos uw ouders bedreigden en hen verplichtten om aan u te zeggen dat u al uw posts tegen de regering moest wissen en dat indien u niet zou gehoorzamen, ze u of uw ouders iets zouden aandoen (CGVS, p.14 en p.17). Dit is echter een loutere blote bewering. Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, zijn er op het publieke gedeelte van uw facebookpagina nog steeds een aantal kritische berichten te zien (zie blauwe map). U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat u ermee in het vizier zou zijn gekomen van regeringsaanhangers.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat u voor uw komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond en kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat moest u in beperkte mate hebben deelgenomen aan antiregeringsactiviteiten, deze niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Dat u niet in een specifiek negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten, wordt nog bevestigd door de vaststelling dat u gewoon legaal met uw paspoort vanuit Caracas naar de Dominicaanse Republiek heeft kunnen reizen. U stelde dat alles goed was verlopen op de luchthaven (CGVS, p.20).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beweerde deelname aan antiregeringsactiviteiten.

Wat betreft uw verklaring homoseksueel te zijn (CGVS, p.9-10), dient er ten slotte nog opgemerkt te worden dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in twijfel trekt, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U gevraagd of u ooit persoonlijke problemen heeft gekend in uw land omwille van uw homoseksualiteit, repliceerde u dat u in Tucupido zeer discreet en gereserveerd bent, dat de mensen in uw dorp in het algemeen homofoob zijn en dat de Venezolaanse maatschappij een machosamenleving is (CGVS, p.17). Opnieuw gevraagd of u in Venezuela ooit concrete problemen heeft gekend omwille van uw geaardheid, antwoordde u negatief en verwees u enkel naar de reeds hierboven besproken discriminatie in het ziekenhuis (CGVS, p.17). Wat betreft uw verklaring dat u discreet moest zijn (CGVS, p.17), dient er nog opgemerkt te worden dat u eerder tijdens het onderhoud nog verklaarde dat u een persoonlijkheid was in Tucupido en dat veel mensen u er kende (CGVS, p.15). Voorts houdt u uw geaardheid weliswaar verborgen voor uw ouders – u wil hen niet choqueren – maar uw zus, enkele vrienden en ex-collega's zijn wel op de hoogte (CGVS, p.17). U gaf eveneens aan dat u verschillende partners heeft gehad in Venezuela (CGVS, p.17).

Er dient aldus te worden geconcludeerd dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van uw homoseksualiteit.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw geboorteakte, diploma, de werkdocumenten van Misión Mercal, de foto's van een kerstfeestje met uw collega's van Mercal, de foto's van uw deelname aan antiregeringsprotesten in Venezuela en de Dominicaanse Republiek, de foto's van een liefdadigheidsactie georganiseerd door u en vrienden in Venezuela om de armen te helpen, en de foto's van u aan het werk op de missverkiezing die u organiseerde (zie stukken 1, 2, 3, 4 en 7), dient er opgemerkt te worden dat deze stukken enkel informatie bevatten over uw identiteit, studies, werk en uw deelname aan antiregeringsbetogingen, elementen die op zich niet in twijfel worden getrokken. De internetartikels over corruptie en wanbeheer binnen Mercal en de smokkel van voedingswaren van het overheidsbedrijf (zie stuk 5), wijzigen niets aan de vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u persoonlijk werd gevisieerd na uw beweerde ontslag. Uw schriftelijke verklaring betreffende overvallen op uw persoon (zie stuk 9), waaronder de diefstal van een gsm, en de onbekwaamheid van de Venezolaanse politie en uw politiek standpunt tegen het Venezolaanse regime (zie stuk 10), zijn evenmin van dien aard om de genomen beslissing te wijzigen. Wat betreft het gesolliciteerde verslag van een psycholoog in Venezuela naar aanleiding van een beweerde eenmalige consultatie op 29 januari 2018 (zie stuk 11 en CGVS, p.4 en p.16), dient er opgemerkt te worden dat het verslag volledig is gebaseerd op uw eigen verklaringen, hetgeen onmogelijk als een objectieve bron kan worden beschouwd. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat er in het verslag foutief staat genoteerd dat u maar twee jaar voor Mercal heeft gewerkt (zie stuk 11 en

CGVS, p.7). Ook het verslag opgesteld door uw psycholoog in de Dominicaanse Republiek op basis van een beweerde consultatie op 15 december 2019 en waarin wordt gesteld dat u zwaar depressief bent (zie stuk 12), is op uw eigen verklaringen gebaseerd. Daarenboven vertonen de twee voornoemde psychologische verslagen opvallende gelijkenissen wat betreft de inhoud en stemt de beschrijving die ze geven van uw mentale toestand in de verste verte niet overeen met de foto's die u op Facebook heeft gepost van uw leven in Venezuela en in de Dominicaanse Republiek (zie blauwe map). Er wordt dan ook geen waarde gehecht aan de stukken. Wat betreft de twee medische verslagen van de Dominicaanse Republiek waarin wordt aangegeven dat er een MRI- en CT-scan werd gemaakt en waarin melding wordt gemaakt van verwondingen die u er zou hebben opgelopen (zie stuk 13) en de twee medische verslagen betreffende de conditie van uw vader die aan Parkinson lijdt (zie stuk 14), dient er opgemerkt te worden dat deze geen betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen in Venezuela. Het medisch verslag van hier in België bevestigt ten slotte enkel dat u hiv-positief bent (zie stuk 15), wat niet ter discussie staat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat u in Venezuela in Caracas een woning huurde en dat uw ouders eigenaar zijn van een woning in Tucupido (CGVS, p.6). U heeft in uw land universitaire studies gevolgd en u werkte er als make-upartiest (CGVS, p.6, p.8-9). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socioeconomische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat moet gelezen worden als een enig middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, artikel 48/4 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan. Verzoeker onderbouwt het middel als volgt.

Met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus stelt verzoeker "Doordat, verzoeker meent dat verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoeker niet aanmerkelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging bestaat in de zin van de vluchtelingenconventie omwille van zijn homoseksualiteit. Terwijl dat verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud bij verwerende partij op 5 februari 2020 toch wel degelijk gewag maakte van ernstige incidenten die hij moest ondergaan omwille van zijn seksuele geaardheid. Dat verwerende partij de bestreden beslissing zelf verwijst naar een rapport "COI Focus Venezuela homoseksualiteit" van 14 januari 2019 dat toch wel een genuanceerd doch ook wel verontrustend beeld schetst van de positie een homoseksueel persoon in de Venezolaanse samenleving. Dat het genoemde rapport inderdaad stelt dat er "geen wettelijk verbod beslaat op homoseksualiteit en dat Venezuela meerdere relevante inter mensenrechtenverdragen heeft ondertekend; dat homoseksuelen zich vrij kunnen verenigen en ontmoeten in het openbare leven; Dat hetzelfde rapport eveneens aangeeft op pagina 19 e.v. dat er sprake is van homofob geweld tegen homoseksuelen uitgaande van de overheid Zo is er sprake van gevallen van discriminatie, pesterijen, verbaal gezeld, machtsmisbruik en afpersing van homoseksuelen door politieagenten. Concreet zijn er gevallen bekend van politieagenten die homoseksuelen verhinderen om in het openbaar liefde en affectie te betuigen voor elkaar; die psychologische spelletjes spelen met homoseksuelen (documenten in beslag nemen, bedreigen met gevangenisstraf valse beschuldigingen...); die geld eisen; die homoseksuelen de toegang ontzeggen tot winkelcentra; die geweld gebruiken tegen deelnemers aan betogingen voor de rechten van homoseksuelen... Wie zich bedreigd voelt door homofob kam zich, volgens een gezaghebbende bron, altijd wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen. Concreet is het, volgens dewelke bron, mogelijk om zich te wenden tot de politie, de ombudsman en het parket. In geval van ernstig fysisch geweld, raadt ze de betrokken aan om zich tot drie deze instantie tegelijk te wenden. Ze wijst ook op de mogelijkheid om zich in eerste instantie te wenden tot lokale bemiddelingsdiensten (dienst van de burgemeester) die een probleem tussen verschillende partijen zullen proberen op te lossen door middel van een onderlinge overeenkomst. Maar deze bron geeft aan dat effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Ze geeft ook aan dat niet iedereen in Venezuela de politie en het gerecht vertrouwt en dat er een verschil in beschermingsmogelijkheden kan zijn tussen rijke mensen (die de zaak met smeergeld kunnen doen opvolgen) en arme mensen. Ook de andere bronnen geven aan dat gevallen van homofob geweld niet altijd voldoende worden onderzocht en vervolgd in Venezuela. Volgens bepaalde bronnen zijn er onvoldoende doeltreffende mechanismes om klacht in te dienen en om te komen tot strafrechtelijke procedures. Dat pesterijen en geweld tegen homoseksuelen in Venezuela niet als haatmisdrijven kunnen gekwalificeerd worden, wordt algemeen als een belangrijk tekort omschreven in de wettelijke bescherming van homoseksuelen. Er is volgens sommige bronnen ook sprake van onwetendheid en onwil bij de autoriteiten. Er kan bij de slachtoffers van homofob geweld de angst bestaan om ook het slachtoffer te worden van een slechtebehandeling bij de politie. (...) Er zijn in de Venezolaanse wetgeving wel meerdere wetten en artikels opgenomen die er op gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van

seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Maar uit de meest geraadpleegde bronnen komt naar voor dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn en dus discriminatie daadwerkelijk tegen te gaan. Een gezaghebbende bron geeft aan dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt. Wie bij voorbeeld op het werk gediscrimineerd wordt kan tot oplossingen komen. De erg verslechterde economische toestand heeft - door de alomtegenwoordige schaarste - vooral een impact op de gemeenschap van transgenders (hormonen) en personen die besmet zijn met hiv-virus. Dat het geciteerd rapport dus geenszins vervolgingen uitsluit van kwetsbare personen zoals in casu het geval lijkt te zijn van verzoeker. Dat verzoeker meent dat bij de beoordeling van zijn aanvraag tot internationale bescherming onvoldoende rekening werd gehouden met de drie facetten van zijn profiel die uiteraard in combinatie en niet los van elkaar moeten worden beoordeeld door verwerende partij, te weten; - Zijn profiel als uitgesproken opposant van het Maduro regime; Zijn uitgesproken doch ook discreet beleefde seksuele geaardheid; Zijn hiv -besmetting; Dat profiel van verzoeker op meer grondige wijze dient te worden onderzocht in het licht van alle facetten van zijn profiel samengenomen waarvan de waarachtigheid overigens niet in twijfel wordt getrokken door verwerende partij; Dat verzoeker doelde op de Dominicaanse Republiek toen hij tijdens zijn verhoor door de grenspolitie op Zaventem stelt dat hij een probleem had om terug te keren naar dit land; Dat door aan te nemen dat verzoeker Venezuela bedoelde tijdens dit verhoor verwerende partij uitgaat van een verkeerde interpretatie; Zodat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd werd. »

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus argumenteert verzoeker als volgt: "Betreffende de foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst (artikel 48/4. §2, b). Verwerende partij stelt dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend kan worden: Verzoeker betwist deze beoordeling. Ernstige humanitaire situatie die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Verzoeker meent dat verwerende partij duidelijk een verkeerde beoordeling maakt van de socio-economische situatie in Venezuela gezien, onder andere, de bovenstaande informatie uit bronnen die zonder uitzondering wijzen op een dramatische situatie in het land van herkomst (punt 1). Men moet vaststellen dat deze voedselschaarste een impact heeft op alle Venezolanen en dat de Venezolanen 93% van hun salaris besteden aan voedsel. Eigenaardig genoeg lijkt de bestreden beslissing te stellen dat de Venezolaanse socio-economische situatie enkel zou verschillen van de Belgische socio-economische situatie wat op zich de toekenning van de vluchtelingenstatus niet zou kunnen rechtvaardigen. Verwerende partij vergist zich echter duidelijk over de ontvang van de situatie en de veroorzaakte problemen en beseft niet dat Venezuela een nooit eerdere geziene crisis meemaakt. Deze situatie is het gevolg van het handelen of de nalatigheid van de Venezolaanse overheidsagenten. Zo leest men in het CEDOCA-rapport dat veel Venezolanen de overheid voor verantwoordelijk houdt van de huidige situatie (p. 37). Men leest in het rapport ook: "D'après les officiels vénézuéliens, la situation économique est causée par une guerre économique ourdie par les Etats-Unis. Toutefois, d'autres sources indiquent la responsabilité du gouvernement. Interrogé quant à la part de responsabilité du gouvernement dans le déclenchement de la crise, analyste senior du projet Andes de V1CG, Philip Gunson, répond le 20 février 2018 par courrier électronique : « This is a wholly 'man-made' crisis and the government bears almost all the responsibility in that its misguided policies, corruption and undemocratic behaviour is at the root of it ». Quant au rôle actuel joué par le gouvernement dans la résolution de la crise, il précise dans le mime courrier: « The government has declared that it intends to continue with the same policies that caused the crisis. And it refuses to hold free and fair elections that would allow voters to decide whether they agree with that" (wij onderlijnen). Dat verwerende partij in de bestreden beslissing helemaal niet grondig onderzocht heeft of verzoeker de mogelijkheid heeft om op een menselijke en niet-vernederende wijze te leven in zijn land van herkomst. De bewering van verwerende partij berust op een loutere veronderstelling. Verzoeker menen meent dat de situatie thans in Venezuela vanuit humanitaire of socio-economische standpunt van uitzonderlijke aard is die het gevolg is van het handelen of de nalatigheid van de Venezolaanse overheidsactoren en die gepaard gaat met de onmogelijkheid voor de bevolking om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de kwetsbaarheid van verzoeker voor slechte behandelingen alsook het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken. Wat betreft de bewering van verwerende partij dat "het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een Internationale beschermingsstatus" niet rechtvaardigt, moet aangeduid worden dat de UNHCR zelf stelt dat aan Venezolanen een beschermingsstatus dient te worden toegekend (zie supra), onder meer onder de Internationale mensenrechten wetgeving waarvan artikel 48/4, §2, b) een overschrijving is in de Belgische wetgeving. Verzoeker verwijst in dit verband naar ook naar de COI Focus rapport omtrent

Venezuela Homoseksualiteit dd. 14 januari 2019 waar op pagina 20 wordt bevestigd dat “de erg verslechterde toestand heeft - door de alomtegenwoordige schaarste - vooralaan impact op de gemeenschap van de trans senders (hormonen) en personen die besmet zijn met het hiv virus” De materiële omstandigheden die verwerende partij aan verzoeker tegenwerpt op pagina 7 derde alinea van de bestreden beslissing is dan ook niet wezenlijk relevant in hoofde van verzoeker Betreffende de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het seval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2, c)). De verwerende partij ten onrechte stelt dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend kan worden: Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de algemene informatie over de veiligheidssituatie in Venezuela (zie supra) en met het document dat de tegenpartij zelf in het administratief dossier neerlegt (COI Focus -Venezuela – Situation sécuritaire - 20.04.2018) en op basis waarvan de beslissing genomen had moeten worden. Zo leest men in het CEDOCA-rapport: "Le risque de guerre civile ne peut être exclu. Traversant une grave crise politique, économique et sociale, le pays semble au bord de l'implosion ou en « guerre politique » » (p. 8). « La détérioration de l'économie s'est accompagnée en 2017 d'un accroissement de la violence. Celle-ci risque de s'intensifier dans un scénario où l'Etat n'est pas capable de contenir les agissements de groupes armés parastataux, qu'ils soient opposants ou rebelles, criminels, « parapoliciers » ou paramilitaires. En effet, la violence est exercée par les forces armées, la police, le service des renseignements, les colectivos chavistas, les megabandas, la resistencia, les bacrim et les guerrillas » (p. 14). Zoals hierboven reeds aangehaald werd, is de veiligheidssituatie in Venezuela dus heel zorgwekkend. Dat de informatieve documenten waarna verwerende partij verwijst in de bestreden beslissingen deze zeer benarde situatie enkel maar bevestigen; In zijn "guidance note" van maart 2018 vraagt het UNHCR de Staten vluchtelingen uit Venezuela niet terug te sturen naar Venezuela, maar hen eerder tijdelijke bescherming en een verblijfstitel te verlenen. <http://www.refworld.org/docid/5a9ff3cc4.html> Venezuela is momenteel een van de meest gevaarlijke plaatsen ter wereld, met meer dan 73 gewelddadige doden per dag (zie supra) en bijna 27.000 doden gedurende het jaar 2017/ Venezuela heeft zo het hoogste aantal moorden in Latijns-Amerika en het Caribisch gebied, en overtreft op dat gebied dus El Salvador. Verwerende partij kent echter momenteel de subsidiaire beschermingsstatus aan de Salvadoranen toe juist omwille van de veiligheidssituatie in hun land (die nu dus minder ernstig is dan de veiligheidssituatie in Venezuela). Ook aan de Venezolanen moet dus de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.(Zie de arresten van Uw Raad die de subsidiaire bescherming toekennen aan Salvadoranen omwille van de veiligheidssituatie in El Salvador. (RvV, arrest nr. 156 080 van 4 november 2015; RvV, arrest nr. 156 079 van 4 november 2015) Om deze redenen menen verzoeker bijgevolg dat hen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden op basis van artikel 48/4, §2, b) en c)."

Tenslotte stelt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde dat “Gelet het op het voorafgaande meent verzoeker dat verwerende partij zijn asielaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van verwerende partij inzake de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus niet voldoet. Verzoeker meent dan ook dat zijn dossier, indien Uw raad dit nodig acht, teruggestuurd moet worden naar verwerende partij voor verder onderzoek. Verzoeker meent verder dat verwerende partij, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zijn dossier op eenzijdige wijze heeft geanalyseerd, niet alleen wat betreft de medische situatie van verzoeker maar ook wat betreft de veiligheid -, politieke, socio-economische en de voedselcrisis in Venezuela en, in concreto, de terugkeermogelijkheden naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dat de situatie in Venezuela dermate volatiel en onvoorspelbaar is geworden dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert (COI-Focus van 4 april 2019) thans te achterhaald is om de bestreden beslissing op afdoende wijze te gronden. Uit het rapport blijkt dat de situatie elke dag verslechterd en dat het voedseltekort in Venezuela sterk is toegenomen in de laatste maanden. Verzoeker meent dan ook dat de beslissing om al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen herbekeken moet worden op basis van actuele informatie. Hoe dan ook meent verzoeker dat de COI-Focus waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, een andere situatie weergeeft dan diegene die in de bestreden beslissing zelf wordt aangehaald en dat bijgevolg de beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd, (zie supra)”.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing van het CGVS te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing van het CGVS te hervormen en hem de hoedanigheid subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier van verzoeker terug te sturen naar verwerende partij voor verder onderzoek.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de bestreden beslissing dd. 13 januari 2020 toe.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor

de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Het asielrelaas van verzoeker kan worden samengevat als volgt. Verzoeker is een homoseksuele man die afkomstig is uit de stad Tucupido en tussen 2009 en 2014 gewerkt heeft als communicatie

verantwoordelijke voor het staatsbedrijf Mision Mercal in Caracas, dat instaat voor de verdeling van gesubsidieerd voedsel voor Venezolanen. Hij werd er eind april, begin mei 2014 ontslagen nadat was uitgelekt dat zes ton kippen apart was gehouden tot net voor de verkiezingen om de bevolking gunstig te stemmen maar waardoor het voedsel uiteindelijk bedorven was. Verzoeker verklaart dat hij zelf niets te maken had met het schandaal maar als communicatie analyst verantwoordelijk werd gehouden voor het uitlekken van de informatie. Daarna werd zijn woonblok omsingeld door collectivos maar kon hij ontsnappen naar het huis van een vriend en twee dagen later ging hij terug naar zijn ouders in Tucupido. Ook daar werden hij en zijn ouders bedreigd door de collectivos waardoor zij in augustus 2014 moesten verhuizen naar een andere woning in Tucupido. Hij werkte als zelfstandig make-up artiest in 2015 en 2016 en organiseerde een danswedstrijd in Tucupido, die door collectivos werd gesaboteerd, ondermeer door de elektriciteit af te sluiten en het publiek van de danswedstrijd te bestelen. Volgens zijn verklaringen hadden ook deze acties te maken met zijn verleden bij het staatsbedrijf. Nadat hij in 2017 door de gemeente Tucupido werd gevraagd om de missverkiezing te organiseren, werd hij niet betaald. Verzoeker verklaart ook militant te zijn van de oppositiepartijen Accion Democratica en Voluntad Popular en nam sinds 2015 deel aan anti-regeringsmarsen. Toen hij in december 2017 ontdekte HIV-positief te zijn weigerden medewerkers van het ziekenhuis hem medicatie te geven omdat hij opposant was. Toen de collectivos rondvertelden in Tucupido dat verzoeker homoseksueel is geloofde niemand hen en eind 2017, begin 2018 leed hij aan een zware depressie. Op 18 april 2018 nam hij het vliegtuig naar de Dominikaanse Republiek op legale wijze, waar hij kritische berichten postte op sociale media. Omwille van het homofobe klimaat in de Dominikaanse Republiek besloot verzoeker naar Europa te vertrekken. Hij nam het vliegtuig naar Brussel op 16 januari 2020 op uitnodiging van een vriend en kwam aan in Zaventem op 17 januari 2020 waar hem de toegang tot het grondgebied werd onttrokken en werd vastgehouden in het transitcentrum.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de bestreden beslissing stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen actuele en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van het schandaal bij Mercal en de bedreigingen door collectivos omwille van zijn functie bij Mercal.

Zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de beweerde feiten zich hebben afgespeeld in 2014 en dat hij zelf aangeeft er niets mee te maken gehad te hebben. Verzoekers uitleg dat hij als communicatie verantwoordelijke sowieso verantwoordelijk werd gehouden voor het uitlekken van het nieuws kan een verklaring zijn voor het feit dat hij ontslagen werd, maar verklaart niet waarom hij door de collectivo's nog jaren later hierom zou bedreigd en vervolgd worden. De Raad stelt vast dat verzoeker geen plausibele uitleg heeft voor het feit dat de collectivos hem nog steeds zouden bedreigen ook al is hij ondertussen al zes jaar ontslagen uit het bedrijf en heeft hij volgens zijn verklaringen daarna nooit meer in vaste dienst voor de overheid gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 8). De loutere stelling dat ze een schuldige zochten en dat ze hem nog steeds viseren "*omdat ze het niet vergeten*" (gehoorverslag CGVS, p. 20) is uiteraard geen overtuigende verklaring temeer daar verzoeker er ook niet in slaagt aannemelijk te maken dat de beweerdelijke bedreigingen en pesterijen die hij ondervond van de collectivos verband houden met zijn voormalige functie bij het bedrijf Mercal. Zo stelt hij dat de collectivo's zijn organisatie van danswedstrijden saboteerden door de elektriciteit af te snijden of de toeschouwers te bestelen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zelf beaamt tijdens het persoonlijk onderhoud dat de collectivo's hem zochten bij die gelegenheden omdat hij het geld van de toegangstickets had en dat dit niets te maken had met zijn functie bij MERCAL en dat het dus om louter criminele feiten gaat (gehoorverslag CGVS, p. 15). Zijn verklaring dat het dezelfde mensen zijn als bij MERCAL die in Tucupido hem bedreigden en achtervolgden in 2015 en 2016 is een loutere bewering die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs.

Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat zijn voorgehouden vrees voor vervolging door de collectivos niet strookt met zijn verklaring dat hij een bekende persoon is in Tucupido, wat een kleine stad is, terwijl het blijkbaar volstond voor hem en zijn familie om te verhuizen binnen Tucupido om de collectivos af te schudden. Ook verzoekers bewering dat hij niet betaald werd voor zijn werk voor de gemeente omwille van het MERCAL schandaal is niet aannemelijk nu de Raad vaststelt dat verzoeker er niet in slaagt het verband tussen beide beweerde feiten aan te tonen. Het document dat door verzoeker terzake wordt voorgelegd, een verklaring opgesteld door verzoeker en naar hij beweert ondertekend door zijn advocaat, mist elke bewijskracht nu het gaat om een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en blijkt hieruit geenszins dat er door zijn advocaat ook een klacht bij de politie werd neergelegd, zoals verzoeker beweert tijdens het persoonlijk onderhoud (gehoorverslag CGVS, p. 4-5).

De Raad stelt vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen inzake zijn voorgehouden vrees voor vervolging omwille van het schandaal bij Mercal, het feit dat hij geen werk vond na zijn job bij Mercal en er een soort heksenjacht was begonnen tegen hem en de vervolgingen door de collectivos, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van de vluchtmotieven van verzoeker en ook pertinent en correct zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op deze punten niet betwist en neemt deze over.

2.4.4. Met betrekking tot verzoekers lidmaatschap van Accion Democratica en Voluntad Popular, zijn deelname aan een twintigtal anti-regeringsbetogingen en zijn berichten op Facebook motiveert de bestreden beslissing als volgt: *“U verklaarde voorts lid te zijn van Acción Democrática en Voluntad Popular en te hebben deelgenomen aan een twintigtal antiregeringsbetogingen (CGVS, p.11-13). Gevraagd of u naast uw deelname aan betogingen en bijeenkomsten nog op een andere manier politiek actief was, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat u enkel militant was (CGVS, p.13). Eerder had u aangegeven dat Acción Democrática aan u had gevraagd om secretaris te worden maar dat u die taak niet kon uitvoeren (CGVS, p.11). In het gesolliciteerde attest van Acción Democrática staat te lezen dat u die functie wel nog zou hebben uitgeoefend (zie stuk 6), wat aldus in strijd is met uw verklaringen en de authenticiteit van het attest op de helling zet. Ter zake dient opgemerkt te worden dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.*

Met betrekking tot verzoekers berichten op Facebook stelt de bestreden beslissing *“Naast de door u beweerde weigering om u medicatie te geven omwille van uw steun aan de oppositie, stelde u nog dat u in de Dominicaanse Republiek als zijnde opposant van de Venezolaanse overheid de slechte toestand in Venezuela aanklaarde op Facebook en dat de colectivos uw ouders bedreigden en hen verplichtten om aan u te zeggen dat u al uw posts tegen de regering moest wissen en dat indien u niet zou gehoorzamen, ze u of uw ouders iets zouden aandoen (CGVS, p.14 en p.17). Dit is echter een loutere blote bewering. Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, zijn er op het publieke gedeelte van uw facebookpagina nog steeds een aantal kritische berichten te zien (zie blauwe map). U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat u ermee in het vizier zou zijn gekomen van regeringsaanhangers. Uit het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat u voor uw komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond en kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat moest u in beperkte mate hebben deelgenomen aan antiregeringsactiviteiten, deze niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Dat u niet in een specifiek negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten, wordt nog bevestigd door de vaststelling dat u gewoon legaal met uw paspoort vanuit Caracas naar de Dominicaanse Republiek heeft kunnen reizen. U stelde dat alles goed was verlopen op de luchthaven (CGVS, p.20). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beweerde deelname aan antiregeringsactiviteiten.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven quasi ongemoeid laat afgezien van de stelling dat onvoldoende rekening werd gehouden met drie facetten van zijn profiel die volgens verzoeker in combinatie en niet los van elkaar moeten worden beoordeeld waaronder zijn *“profiel als uitgesproken opposant van het Maduro regime”*, naast zijn uitgesproken doch ook discreet beleefde seksuele geaardheid en zijn hiv-besmetting. Laatstgenoemde aspecten worden hierna beoordeeld. Voor zover verzoeker zich beroept op zijn lidmaatschap van twee oppositiepartijen en zijn deelname aan anti-regeringsbetogingen om een gegronde vrees voor vervolging op basis van politieke overtuiging aan te tonen, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart al sinds zijn 18^e jaar bij de oppositie te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 12) en zichzelf beschrijft als een bekende opposant (gehoorverslag CGVS, p. 16) maar verder slechts in vage bewoordingen spreekt over zijn politiek engagement en, behalve de weigering van het ziekenhuis om medicatie te geven, niet concreet aantoont omwille van zijn lidmaatschap van beide oppositiepartijen problemen te hebben gehad. Verzoeker legt ook geen informatie neer die hogergenoemde conclusie in de bestreden beslissing dat er geen indicaties zijn dat hij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn beweerde deelname aan anti-regeringsactiviteiten, weerlegt of aantoont dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet langer accuraat is. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers profiel als opposant pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

2.4.5. Verzoeker voert ook een gegronde vrees voor vervolging aan omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hierover stelt hij in essentie dat hij *“wel degelijk gewag maakte van ernstige incidenten die hij moest ondergaan omwille van zijn seksuele geaardheid”* (verzoekschrift p. 4) en dat de bestreden beslissing zelf verwijst naar het rapport *“COI Focus Venezuela homoseksualiteit”* van 14 januari 2019 dat volgens verzoeker toch wel een genuanceerd doch ook wel verontrustend beeld schetst van de positie van een homoseksueel persoon in de Venezolaanse samenleving.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet betwist, noch het feit dat hij HIV-positief is. In dit verband stelt de Raad vast dat het administratief dossier een medisch attest van 7 februari 2020 (stuk 15) bevat opgesteld door de centrum arts van Transitcentrum Caricole waarin deze verklaart te hebben vastgesteld dat volgens patiënt hij HIV heeft sinds 2017 *“waarvoor hij antivirale medicatie heeft genomen, maar ook periodes zijn waar hij zijn medicatie niet voorhanden had”* en dat er een consultatie voor HIV is gepland in UZ VUB op 18 februari 2020. De Raad stelt vast dat dit strookt met verzoekers verklaringen en dat het feit dat verzoeker HIV-positief is, niet in twijfel wordt getrokken door de commissaris-generaal.

Waar het verzoekschrift stelt dat verzoeker *“wel degelijk gewag maakte van ernstige incidenten die hij moest ondergaan omwille van zijn seksuele geaardheid”* stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde nooit problemen te hebben gehad omwille van zijn geaardheid maar enkel discriminatie in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS, p. 17), dat van zijn familie enkel zijn zus op de hoogte is en verder enkele vrienden en collega's maar niet veel (*idem*). Verder verklaarde hij dat hij in Tucupido heel discreet is. Met betrekking tot zijn hiv-infectie verklaart verzoeker dat zijn grote zorg de ziekte is en dat een ex-vriend hem voorstelde om naar de Dominicaanse Republiek te gaan om de ziekte te laten verzorgen en dat *“als ik medicatie kon verkrijgen, was het heel duur”* en dat hij aan medicatie geraakte

omdat *“andere mensen stalen en verkochten het. Ik heb veel mensen zien sterven voor dezelfde zaak. Mensen die nog minder gekend waren als ik maar die ook opposanten waren, weigerden ze hulp”* en dat het in Caracas nog erger was dan in Tucupido om medicijnen te krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verder stelt verzoeker ook dat hem een behandeling geweigerd werd *“doordat ze wisten dat ik een bekende opposant was”* en dat *“ze zeiden dat er geen waren of dat ik moest wachten”* (*idem*).

Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld. De autoriteiten blijken zich ook schuldig te maken aan fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van de LGBTI-gemeenschap (zie bv administratief dossier, COI Focus, *“Venezuela homoseksualiteit”*, p. 19). De bescherming van autoriteiten blijkt niet effectief te zijn en homoseksuelen kunnen nog steeds niet trouwen met elkaar ten gevolge van lacunes in de Venezolaanse wetgeving en ook buitenlandse huwelijken tussen twee personen van hetzelfde geslacht worden niet erkend (*ibidem*, p. 7).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in december 2017 ontdekte dat hij hiv heeft en in april 2018 naar de Dominikaanse Republiek vertrok om medische behandeling te krijgen. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er een groot gebrek is aan antri-retrovirale middelen voor de behandeling van HIV/AIDS in Venezuela, en dat een rapport van het Mixed Migration Centre dat in september 2019 verscheen stelt dat mensen met chronische ziekten zoals hiv geen toegang hebben tot adequate behandeling en dat meer specifiek mensen met hiv het land verlaten omwille van het gebrek aan toegang tot behandeling in Venezuela (zie *“COI Focus VENEZUELA. L'accès aux soins de santé des homosexuels atteints du VIH/SIDA »* van 18 oktober 2019, p. 5).

Waar de bestreden beslissing stelt dat *“uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien niet dat hiv-patiënten gediscrimineerd worden/moeilijkere toegang tot medicatie hebben omwille van hun seksuele geaardheid (zie blauwe map)”* kan de Raad de commissaris-generaal niet bijtreden. De Raad kan immers niet anders dan vaststellen dat de aangereikte informatie door het CGVS geen uitsluitel biedt over de vraag of homoseksuelen bijkomende moeilijkheden ondervinden in vergelijking met andere HIV/aids patiënten om toegang te krijgen tot behandelingen en medicijnen omwille van hun homoseksualiteit. Van de vier gecontacteerde organisaties in Venezuela heeft enkel de OPS hierop geantwoord en stelt de verantwoordelijke dat het nationale HIV/aids programma bijstand biedt aan personen zonder dat nationaliteit, geslacht of seksuele identiteit een rol speelt (*“COI Focus VENEZUELA. L'accès aux soins de santé des homosexuels atteints du VIH/SIDA , p. 7 »*). Tegelijk wordt in de COI focus van 14 januari 2019 gesteld dat volgens een rapport van ACCSI uit 2014 openbare ziekenhuizen *“in extreme mate discrimineren tegen LHBTI's vooral als ze hiv-positief zijn”* (zie COI Focus Venezuela. Homoseksualiteit, p. 12), terwijl er ook getuigenissen werden opgetekend door DW over serofobie.

Waar de beoordeling van de medische problematiek als dusdanig tot de exclusieve bevoegdheid behoort van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maakt de vraag of verzoeker omwille van zijn homoseksualiteit de toegang tot hiv-behandeling geweigerd of bemoeilijkt wordt, integraal deel uit van de beoordeling naar de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststelling en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 februari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET